

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

17 декември 1998 година*

„Жалба – Допустимост – Продължителност на процедура – Предварителни разследвания – Достъп до досието – Конкуренция – Споразумения, решения и съгласувани практики – Глоби”

По дело C-185/95 P

Baustahlgewebe GmbH, дружество, учредено съгласно германското право, установено в Gelsenkirchen (Германия), за което се явява адв. Joachim Sedemund и адв. Frank Montag, Rechtsanwälte, Кьолн, със служебен адрес в Люксембург, в кантората на адв. Aloyse May, 31 Grand-Rue,

ищец,

с предмет жалба срещу решение на Първоинстанционния съд на Европейските общности (първи състав) от 6 април 1995 г. по дело Baustahlgewebe/Комисия (T-145/89, Recueil, стр. II-987), с цел отмяната на това решение,

другата страна по производството е:

Комисията на Европейските общности, за която се явява първоначално г-н Bernd Langeheine, от нейната правна служба, в качеството на представител, след това от г-н Paul Nemitz, от нейната правна служба, в качеството на представител, подпомаган от адв. Alexander Böhlke, от адвокатската колегия на Брюксел, със служебен адрес в Люксембург, в кантората на г-н Carlos Gómez de la Cruz, от нейната правна служба, Wagner Centre, Kirchberg,

СЪДЪТ,

в състав: г-н G.C. Rodríguez Iglesias, председател, г-н J.-P. Puissochet и г-н G. Hirsch (председатели на състав), г-н G. F. Mancini, г-н J. C. Moitinho de Almeida, г-н D. A. O. Edward, г-н H. Ragnemalm (докладчик), г-н L. Sevón, г-н M. Wathelet, г-н R. Schintgen и г-н K. M. Ioannou, съдии,

генерален адвокат: г-н P. Léger,

съдебен секретар: Н. А. Rühl, главен администратор,

като взе предвид доклада от заседанието,

след като изслуша устните становища на страните в съдебното заседание на 4 ноември 1997 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат в съдебното заседание 3 февруари 1998 г.,

* Език на производството: немски.

Решение

1. С искова молба, постъпила в секретариата на Съда на Европейските общности на 14 юни 1995 г., Baustahlgewebe GmbH предявява иск на основание член 49 от Статута на Съда на Европейските общности срещу решение от 6 април 1995г. по дело Baustahlgewebe GmbH/Комисия (T-145/89, Recueil, стр. II-987, наричано по-нататък „оспорваното решение”), в което Първоинстанционния съд е отменил частично член 1 от Решение 89/515/ЕИО на Комисията от 2 август 1989 г. относно процедура по прилагане на член 85 от Договора за ЕИО (IV/31.553 — Стоманени електрозаварени мрежи, ОВ L 260, стр. 1, наричано по-нататък „решението”), определил е размера на глобата, наложена от Комисията, на 3 милиона ECU, отхвърлил е другите основания от иска и е постановил ищецът да поеме собствените си разноски и да заплати една трета от разноските на Комисията.

Фактите и решението на Първоинстанционния съд

2. Според оспорваното решение, от 1980 г. на германския, френския и пазара на Бенелюкс са се появили редица споразумения и практики в областта на стоманените електрозаварени мрежи. Въпросният продукт е продукт от съставни части за подсилване, направен от гладки или ръбести студено пресовани стоманени жици за подсилване, свързани посредством правоъгълна точкова заварка, за да формират мрежа, която е използвана в почти всички области на строежи с подсилен бетон.

3. Има разнообразни видове мрежи от стоманена електрозаварена мрежа, в частност стандартна мрежа, каталожна мрежа на Lettermatten или полустандартизирана мрежа, каталожна мрежа от вида на Listenmatten и мрежа по поръчка.

4. На 31 май 1983 г. Bundeskartellamt (федералният орган, компетентен в областта на конкуренцията) е дал разрешение за германския пазар за създаването на структурен кризисен картел на германски производители на стоманена електрозаварена мрежа, което, след като е било подновено веднъж, изтича през 1988 г. Целта на картела е била да се намали капацитета; той също така е уреждал квоти за доставка и определяне на цената, като последното обаче е било разрешено само за първите две години от неговото опериране. Комисията е била нотифицирана от Bundeskartellamt през 1983 г. за създаването на този структурен кризисен картел.

5. На 6 и 7 ноември 1985 г. служители на Комисията, действащи съгласно член 14, параграф 3 от Регламент № 17 на Съвета от 6 февруари 1962 г., Първи регламент за прилагане на членове 85 и 86 от Договора (ОВ 1962, 13, стр. 204), са извършили едновременно разследвания без предварително предупреждение в помещенията на седем предприятия и две сдружения, а именно: Tréfilunion SA, Sotralentz SA, Tréfilarmet Luxembourg/Saarbrücken SARL, Ferrière Nord SpA (Pittini), Baustahlgewebe GmbH, Thibo Draad- en Bouwstaalprodukten BV (Thibodraad), NV Bekaert, Syndicat National du Tréfilage d'Acier (STA) и Fachverband Betonstahlmatten eV; на 4 и 5 декември 1985 г. те са извършили други разследвания в помещенията на ILRO SpA, GB Martinelli, NV Usines Gustave Boël (Afdeling Trébos), Tréfileries de Fontaine-

l'Evêque (TFE), Frère-Bourgeois Commerciale SA (FBC), Van Merksteijn Staalbouw BV и ZND Bouwstaal BV.

6. Доказателствата, намерени при тези разследвания, и информацията, събрана съгласно член 11 от Регламент № 17, са довели Комисията до заключението, че между 1980 г. и 1985 г. въпросните производители са нарушили член 85 от Договора посредством серия от споразумения или съгласувани практики, свързани с квоти за доставка и с цената на стоманена електрозаварена мрежа. Комисията е открила процедурата, залегнала в член 3, параграф 1 от Регламент № 17 и, на 12 март 1987 г. е било изпратено изложение на възражения на засегнатите предприятия, които са му отговорили. Изслушване на техни представители се е провело на 23 и 24 ноември 1987 г.

7. В края на процедурата Комисията е приела своето решение, в което е наложила на 14 производителя на стоманена електрозаварена мрежа глоба за нарушение на член 85, параграф 1 от Договора. Ясно е от точка 22 от решението, че ограниченията върху конкуренцията са произлезли от редица споразумения и/или съгласувани практики, определящи цени и квоти за доставка и разпределящи пазари за стоманена електрозаварена мрежа. Според решението тези споразумения са се отнасяли за различни части от общия пазар (френския, германския и пазара на Бенелюкс), но са засегнали търговията между държавите-членки, защото предприятия, установени в различни държави-членки, са участвали в тях.

8. По отношение на фактите, които предизвикват започването на производство от Първоинстанционния съд, от оспорваното решение произлиза, че решението на Комисията критикува ищеца по-специално за:

на германския пазар,

- за участие в споразумения относно търговското взаимопроникване между Германия и Франция с френското предприятие Tréfilunion. Тези споразумения са били сключени, както се твърди, при разговори на 7 юни 1985 г. между г-н Müller, директор при ищеца, юридическия представител на структурния кризисен картел и председател на Fachverband Betonstahlmatten и г-н Marie, директор на Tréfilunion и председател на сдружението Française Technique pour le Développement de l'Emploi des Treillis Soudés (ADETS). В точка 63 от оспорваното решение Първоинстанционният съд е установил, че решението (точка 140) е поддържало, че ищецът е бил ангажиран с обща концентрация с Tréfilunion за лимитиране на взаимното проникване на техни продукти в Германия и Франция (вж. точки 135 - 143 и точка 176 от решението и точки 59 - 68 от оспорваното решение);

- за това, че е участвал в споразумения относно германския пазар, предназначени, на първо място, да регулират износа на производители от Бенелюкс за Германия, и на второ място, за спазване на цените, действащи на германския пазар (вж. точки 147, 178 и 182 от решението и точки 83 - 94 от оспорваното решение);

- че е сключил, с желание за ограничаване или регулиране на вноса в Германия, два договора за доставка, на 24 ноември 1976 г. и 22 март 1982 г., с Bouwstaal Roermond BV (по-късно Tréfilarbed Bouwstaal Roermond) и Arbed SA afdeling Nederland. В тези договори ищецът е поел изключително право за продажба в Германия, на цена, която

да бъде определена съобразно специфични критерии, за определен годишен обем от стоманена електрозаварена мрежа от цеховете Roermond. Brouwstaal Roermond BV и Arbed SA afdeling Nederland са се задължили, за срока на тези договори, да не извършват никакви преки или непреки доставки за Германия. Решението намира, че споразуменията за изключително право на дистрибуция не са удовлетворявали условията на Регламент (ЕИО) № 67/67/ЕИО на Комисията от 22 март 1967 г. за прилагането на член 85, параграф 3 от Договора по отношение на някои категории споразумения за изключителни права (ОВ 1967, 57, стр. 849), най-малко, считано от изготвянето на по-широки разпоредби за търговия между Германия и Бенелюкс. От тази дата тези споразумения е следвало да се считат като част от една цялостна разпоредба за разпределението на пазара (вж. точки 148 и 189 от решението и точки 95 - 109 от оспорваното решение);

- за това, че е участвал в споразумение с Tréfilarbed, като е спрял реимпорта на стоманена електрозаварена мрежа от цеховете St Ingbert за Германия през Люксембург (вж. точки 152 и 180 от решението и точки 110 - 122 от оспорваното решение).

На пазара на Бенелюкс,

- за това, че е участвал в споразумения между германски производители, изнасящи за държавите от Бенелюкс, и другите производители, продаващи в държавите от Бенелюкс, за спазване на цените, определени за пазара на Бенелюкс. Съгласно решението, решения за тези споразумения са били взети на срещи, проведени в Breda и Bunnik между м. август 1982 г. и м. ноември 1985 г. Решението също така критикува ищеца за това, че е участвал в споразумения между германските производители, от една страна, и производителите от Бенелюкс („Breda club”), от друга страна, състоящи се в количествени ограничения за германския износ за Белгия и Нидерландия и предоставянето на цифри за износа на някои германски производители за белгийско-нидерландската група (вж. точка 78, буква б), точки 163, 168 и 171 от решението и точки 123 - 138 от оспорваното решение).

9. Диспозитивът от решението е както следва:

„Член 1

Tréfilunion SA, Société Métallurgique de Normandie (SMN), Chiers-Châtillon-Gorcy (Tecnor), Société de Treillis et Panneaux Soudés, Sotralentz SA, Tréfilarbed SA, или Tréfilarbed Luxembourg/Saarbrücken SARL, Tréfileries Fontaine l'Évêque, Frère-Bourgeois Commerciale SA (cera Steelinter SA), NV Usines Gustave Boël, Afdeling Trébos, Thibo Draad- en Bouwstaalprodukten BV (cera Thibo Bouwstaal BV), Van Merksteijn Staalbouw BV, ZND Bouwstaal BV, Baustahlgewebe GmbH, ILRO SpA, Ferriere Nord SpA (Pittini), и GB Martinelli fu GB Metallurgica SpA са нарушили член 85, параграф 1 от Договора за ЕИО посредством участието от 27 май 1980 г. до 5 ноември 1985 г. в един или повече случаи в едно или повече споразумения или съгласувани практики (по-долу „споразумения”), състоящи се в определянето на продажни цени, ограничаването на продажби, разпределянето на пазари и мерки за изпълнение на тези споразумения и за наблюдение на тяхното действие.

Член 2

Предприятията, назовани в член 1, които все още са ангажирани в сектора на стоманените електрозаварени мрежи в Общността, следва незабавно да преустановят посочените нарушения (ако вече не са го направили) и отсега нататък следва да се въздържат, във връзка с техните операции в областта на мрежата от заварена стомана (арматурата), от каквито и да е било споразумения или съгласувани практики, които могат да имат същите или сходни обект или ефект.

Член 3

С това се налагат следните глоби на предприятията, назовани по-долу, във връзка с нарушенията, упоменати в член 1:

1. Tréfilunion SA (TU): глоба в размер на 1 375 000 ECU;
2. Société Métallurgique de Normandie (SMN): глоба в размер на 50 000 ECU;
3. Société des Treillis et Panneaux Soudés (STPS): глоба в размер на 150 000 ECU;
4. Sotralentz SA: глоба в размер на 228 000 ECU;
5. Tréfilarmet Luxembourg/Saarbrücken SARL: глоба в размер на 1 143 000 ECU;
6. Steelinter SA: глоба в размер 315 000 ECU;
7. NV Usines Gustave Boël, Afdeling Trébos: глоба в размер на 550 000 ECU;
8. Thibo Bouwstaal BV: глоба в размер на 420 000 ECU;
9. Van Merksteijn Staalbouw BV: глоба в размер на 375 000 ECU;
10. ZND Bouwstaal BV: глоба в размер на 42 000 ECU;
11. Baustahlgewebe GmbH (BStG): глоба в размер на 4 500 000 ECU;
12. ILRO SpA: глоба в размер на 13 000 ECU;
13. Ferriere Nord SpA (Pittini): глоба в размер на 320 000 ECU;
14. GB Martinelli fu GB Metallurgica SpA: глоба в размер на 20 000 ECU.

...”

10. При тези обстоятелства, чрез искова молба, постъпила в секретариата на Съда на Европейските общности на 20 октомври 1989 г., ищецът е завел дело за отмяна на решението и, алтернативно, за намаляване на глобата, както и за осъждане Комисията да заплати разноските. С Определения от 15 ноември 1989 г. Съдът на Европейските общности прехвърля това дело и 10 други дела относно същото решение на Първоинстанционния съд съгласно член 14 от Решение 88/591/ЕОВС,

ЕИО, Евратом на Съвета от 24 октомври 1988 г. за създаване на Първоинстанционен съд на Европейските общности (ОВ L 319, стр. 1).

11. Тези дела са били регистрирани под номера T-141/89 до T-145/89 и T-147/89 до T-152/89. С Определение от 13 октомври 1992 г. Първоинстанционният съд нарежда, че като отчита връзката между горните дела, те следва да се съединят за целите на устната процедура, съгласно член 50 от неговия Процедурен правилник. По делото, предмет на настоящото обжалване, писмената процедура пред Първоинстанционния съд е завършила на 5 юли 1990 г. На 16 февруари 1993 г. първи състав на Първоинстанционния съд е решил, след изслушването на доклада на съдията докладчик, да открие устната процедура и да поиска от страните да отговорят на определени въпроси писмено преди съдебното заседание. На 18 май 1993 г. докладът от съдебното заседание е бил нотифициран на страните, а те представят устни аргументи и отговарят на въпросите, поставени им от Първоинстанционния съд на заседанието на 14 и 18 юни 1993 г. Първоинстанционния съд произнася решение на 6 април 1995 г.

12. В оспорваното решение Първоинстанционният съд постановява, че като взема предвид факта, че ищецът не е участвал в споразумение с Tréfilunion с цел свързване на техен бъдещ експорт с квоти, и факта, че той не е участвал в споразумение със Sotralentz за определянето на квоти за износа на последния за германския пазар, както и вземайки предвид съществуването на смекчаващи обстоятелства, що се отнася до споразумението между ищеца и Tréfilarbed относно спирането на реимпорта от St Ingbert в Германия, член 1 от решението следва да бъде частично отменен и глобата от 4,5 милиона ECU, наложена на ищеца, следва да бъде намалена и определена на 3 милиона ECU. Първоинстанционният съд отхвърля молбата що се отнася до останалите точки от иска и осъжда ищецът да поеме собствените си разноски и да заплати една трета от разноските на Комисията.

Обжалването

13. В своята жалба ищецът твърди, че Съдът на Европейските общности следва:

- да отмени оспорваното решение, доколкото то налага на ищеца глоба в размер на 3 милиона ECU, да отхвърли неговото прилагане и да постанови той да поеме собствените си разноски и да заплати една трета от разноските на Комисията и да обяви производството за приключило;
- алтернативно, да отмени оспорваното решение и да върне делото обратно на Първоинстанционния съд за продължаване на производството;
- да отмени член 1, 2 и 3 от решението в степента, до която те засягат ищеца и не са били отменени от оспорваното решение;
- алтернативно, да намали глобата до разумен размер;
- да постанови Комисията да заплати разноските по производството на първа инстанция и при обжалването.

14. Комисията оспорва, че Съдът следва да отхвърли жалбата и да осъди ищеца да заплати разноските.

15. В подкрепа на своята жалба ищецът твърди, че, тъй като продължителността на производството е била извънредна, Първоинстанционният съд е нарушил правото на разглеждане в един разумен срок, както е уредено в член 6, параграф 1 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи от 4 ноември 1950 г. (наричана по-нататък „ЕКЗПЧ“) и с произнасянето на своето решение 22 месеца след приключването на устната процедура е нарушил основния принцип на навременност. При това, Първоинстанционният съд е приложил некоректен аналитичен критерий при оценяване на доказателствата като е пропуснал да провери дали обстоятелствата, упоменати от Комисията, не са били отчетени по друг начин спрямо съществуването на ограничително споразумение и е отказал да изследва доказателствата, представени от ищеца. Като постъпва по такъв начин, Първоинстанционният съд е нарушил принципите, приложими при събирането на доказателства. Освен това, Първоинстанционният съд нарушава правата на защитата посредством отхвърляне искането на ищеца на Комисията да бъде наредено да позволи той да се запознае с всички документи от административната процедура и определени документи относно германския структурен кризисен картел.

16. Ищецът също така поддържа, че що се отнася до определянето на съответния пазар и твърдените ограничителни споразумения

- между ищеца и Tréfilunion относно търговско взаимопроникване между Германия и Франция,

- с производителите от Бенелюкс относно германския пазар и

- относно квоти и цени на пазара на Бенелюкс,

Първоинстанционният съд е нарушил член 85, параграф 1 от Договора като не е изложил правилно мотивите и/или е описал неправилно фактите. Също така, що се отнася до договорите за изключителни права за разпространение, сключени между ищеца, от една страна, и Bouwstaal Roermond BV и Arbed SA (АД) afdeling Nederland, от друга страна, Първоинстанционният съд не се е съобразил с условията за прилагане на Регламент № 67/67.

17. На последно място, ищецът твърди, че като налага глобите, Първоинстанционният съд е нарушил член 15 от Регламент № 17.

18. Трябва първо да се отбележи, че доколкото се отнася до възможни процедурни нередности, съгласно член 168а от Договора за ЕО и първия параграф от член 51 от Статута на Съда на Европейските общности, обжалванията са ограничени до правни въпроси. Според втората разпоредба една жалба може да се основава на липса на компетентност на Първоинстанционния съд, нарушение на процедурата пред него, което неблагоприятно засяга интересите на ищеца, както и нарушение на правото на Общността от страна на Първоинстанционния съд.

19. Така Съдът на Европейските общности притежава юрисдикцията да провери дали нарушение на процедурата, засягащо негативно интересите на ищеца, е било

извършено пред Първоинстанционния съд и трябва да се увери, че общите принципи на правото на Общността и на Процедурния правилник, приложими към тежестта на доказване и събирането на доказателства, са били спазени (вж., в частност, Определение от 17 септември 1996 г. по дело San Marco/Комисия, C-19/95 P, Recueil, стр. I-4435, точка 40).

20. Следва да се отбележи, че член 6, параграф 1 от ЕКЗПЧ предвижда, че при решаването на негови граждански права и задължения или наказателни обвинения срещу него, всеки има право на справедливо и публично гледане на неговото дело в разумен срок от независим и безпристрастен съд, създаден в съответствие със закона.

21. Общият принцип на правото на Общността, че всеки има право на справедливо и публично гледане на неговото дело, който принцип е вдъхновен от тези основни права (вж., в частност, Становище 2/94 от 28 март 1996 г., Recueil, стр. I-1759, точка 33, и решение от 29 май 1997 г. по дело Kremzow, C-299/95, Recueil, стр. I-2629, точка 14), и по-специално правото на законов процес в разумен период от време, е приложим в контекста на дело, заведено срещу Решение на Комисията, налагащо глоби на предприятие, заради нарушение на правото в областта на конкуренцията.

22. Така, при обжалване, Съдът на Европейските общности следва да разгледа правни основания по такива въпроси относно производства пред Първоинстанционния съд.

23. На следващо място, що се отнася до твърдяно некоректно изследване на фактите, от член 168а от Договора и първия параграф от член 51 от Статута на Съда на Европейските общности е ясно, че Първоинстанционният съд притежава изключителна юрисдикция, на първо място, да установи фактите, освен когато съществена неточност на неговите заключения е очевидна от представените пред него документи, и на второ място, да оцени тези факти. Когато Първоинстанционният съд е установил или оценил фактите, Съдът на Европейските общности притежава юрисдикция съгласно член 168а от Договора да прегледа правната квалификация на тези факти от Първоинстанционния съд и правните заключения, които той си е извлякъл от тях (вж., в частност, определение по дело San Marco/Комисия, посочено по-горе, точка 39).

24. По този начин Съдът на Европейските общности няма юрисдикция да установява фактите или, като правило, да проучва доказателствата, които Първоинстанционният съд е приел в подкрепа на тези факти. При положение, че доказателствата са били правилно събрани и общите принципи на правото и процедурните правила относно тежестта на доказване и събирането на доказателства са били спазени, само Първоинстанционния съд може да оцени стойността, която да се придаде на представените пред него доказателства (вж., в частност, определение по дело San Marco/Комисия, посочено по-горе, точка 40). Следователно, тази оценка не представлява, освен когато ясното значение на доказателствата е било изопачено, правен въпрос, който е предмет, като такъв, на преглед от Съда на Европейските общности (Решение от 2 март 1994 г. по дело Hilti/Комисия, C-53/92 P, Recueil, стр. I-667, точка 42).

25. Въпреки това, въпросът дали основанията на едно решение на Първоинстанционния съд са противоречиви или неадекватни е правен въпрос, който подлежи, като такъв, на

съдебен преглед при обжалване (вж., в частност, Решения от 1 октомври 1991 г. по дело Vidrányi/Комисия, C-283/90 P, Recueil, стр. I-4339, точка 29; от 20 ноември 1997 г. по дело Комисия/V, C-188/96 P, Recueil, стр. I-6561, точка 24, и от 7 май 1998 г. по дело Somaso/Комисия, C-401/96 P, Recueil, стр. I-2587, точка 53).

Правните основания относно твърдени процедурни нередности

Нарушение на принципа, че производството трябва да бъде разрешено в рамките на разумен срок

26. Ищецът поддържа, че времето, използвано от Първоинстанционния съд да даде решение, е извънредно дълго, в резултат на което член 6, параграф 1 от ЕКЗПЧ е бил нарушен. Времетраенето на производството по никакъв начин не може да се отдаде на обстоятелствата по делото, но би следвало, противно на това, да се вмени във вина на Първоинстанционния съд. Такова закъснение конституира *Prozeßhindernis* (пречка пред по-нататъшния ход на производството), която дава основание за отмяната на оспорваното решение и на решението и за приключване на делото. Алтернативно, ищецът твърди, че извънредната продължителност на административната, след това на съдебната, процедура само по себе си представлява смекчаващ фактор и основание за намаляване на размера на глобата по силата на принципа за намаляване на наказанията, признат както в правните системи на държавите-членки, така и в съдебната практика на Първоинстанционния съд.

27. Комисията отхвърля твърдението, че процедурата е била с извънредна продължителност, и счита, че дори и процедурата пред Първоинстанционния съд да би могла да изглежда протакана, това не може да представлява пречка пред по-нататъшния ход на делото.

28. На първо място, трябва да се отбележи, че производството, разглеждано от Съда на Европейските общности в този случай, във връзка с това да се установи дали е било извършена процедурна нередност във вреда на интересите на ищеца, е започнало на 20 октомври 1989 г., датата, на която искът за отмяна е бил депозиран, и е приключило на 6 април 1995 г., датата, на която оспорваното решение е постъпило в Съда. Следователно, продължителността на производството, разглеждано сега от Съда на Европейските общности, е била около пет години и шест месеца.

29. Трябва на първо място да се отбележи, че такава продължителност е, на пръв поглед, значителна. Въпреки това, основателността на такава една продължителност трябва да се оценява в светлината на обстоятелствата, специфични за всяко едно дело, и по-специално важността на делото за засегнатото лице, сложността на делото и поведението на ищеца и на компетентните органи (вж. по аналогия решенията на Европейския съд по правата на човека по делата *Erkner* и *Hofauer* от 23 април 1987 г., серия A № 117, параграф 66; Решение по дело *Kemmache* от 27 ноември 1991 г., серия A, № 218, параграф 60; решение по дело *Phocas* срещу Франция от 23 април 1996, Recueil des arrêts et décisions 1996-II, стр. 546, параграф 71, и Решение по дело *Garyfallou* AЕВЕ срещу Гърция от 27 септември 1997, Recueil des arrêts et décisions 1997-V, стр. 1821, параграф 39).

30. Що се отнася до важността на производството за ищеца, трябва да се подчертае, че неговото икономическо оцеляване не е било пряко застрашено от производството.

Въпреки всичко, остава фактът, че в случай на производство относно нарушаване на правилата на конкуренция, основното изискване на правна сигурност, на която икономическите оператори трябва да могат да разчитат, и целта да се осигури, че конкуренцията не е засегната във вътрешния пазар, са от значителна важност не само за самия ищец и неговите съперници, но също така за трети страни с оглед на големия брой засегнати лица и въввлечените финансови интереси.

31. Ищецът е бил изложен на риска, съгласно член 15, параграф 2 от Регламент № 17, от глоба в размер до 10 % от неговия оборот през предходната стопанска година. В този случай, съгласно член 3 и 4 от решението, Комисията е наложила на ищеца глоба в размер на 4,5 милиона ECU, дължими в рамките на период от три месеца след нотификацията, заедно с лихва за забава в размер на 12,5 % на година след този период.

32. В тази връзка, член 192 от Договора за ЕО гласи, по-специално, че решенията на Комисията, които налагат парично задължение на лица, различни от държави, трябва да са изпълними и това изпълнение трябва да е ръководено от правилата на гражданския процес в държавата, на територията на която то бива извършено. Съгласно съвкупността от разпоредби на член 185, 186 и 192 от Договора за ЕО и член 4 от Решение 88/591, искове до Първоинстанционния съд нямат суспензивен ефект; Първоинстанционният съд може, ако прецени, че така изискват обстоятелствата, да нареди изпълнението на обжалвания акт да бъде спряно, да предпише каквито и да е временни мерки, които може да са необходими, и, когато е подходящо, да спре съдебното изпълнение.

33. В този случай, ясно е от документите пред Съда, че никаква мярка за възстановяването на глобата не е била предприета по време производството пред Съда, защото ищецът е осигурил банкова гаранция, както е изискано от Комисията. Такъв факт не може въпреки това да лиши ищеца от правото на честен съдебен процес в рамките на разумен срок, и по-специално на решение по основателността на твърденията от Комисията срещу него за нарушение на правото в областта на конкуренцията и за наложените му глоби в тази връзка.

34. С оглед на всички тези обстоятелства трябва да се поддържа, че процедурата пред Първоинстанционния съд е била от действителна важност за ищеца.

35. Що се отнася до сложността на делото, следва да се има предвид, че в своето решение Комисията е стигнала до извода, че 14 производителя на стоманена електрозаварена мрежа са нарушили член 85 от Договора посредством серия от споразумения или съгласувани практики относно квоти за доставка и цените на този продукт. Искът на ищеца е бил един от 11, внесени на три различни езика, които формално са били съединени за целите на устната процедура.

36. В тази връзка, ясно е от документите пред Съда и от оспорваното решение, че процедурата, засягаща ищеца, е предизвикала подробно изследване на относително обемисти документи и правни и фактически въпроси с известна сложност.

37. Що се отнася до поведението на ищеца пред Първоинстанционния съд, от делото произлиза, че срокът за подаване на възражение е бил, по негово искане, удължен с около един месец.

38. В тази връзка аргументът на Комисията, че процедурата пред Първоинстанционния съд е била забавена, защото адвокатът на ищеца първоначално не е участвал в административната процедура пред Комисията, и че той после е фокусирал голямата част от своите доводи, неблагоприятно, върху глобата, която Комисията е била наложила на ищеца за участие в структурен кризисен картел, не може да бъде подкрепен.

39. Предприятие, което е обект на решение на Комисията, разкриващо нарушения на правото в областта на конкуренцията и налагащо му глоби, трябва да бъде в състояние да оспори с всички средства, които то счита за подходящи, основателността на обвиненията, отправени срещу него.

40. Освен това не е било установено, че ищецът е допринесъл по какъвто и да е значителен начин за протакането на процеса.

41. Що се отнася до поведението на компетентните органи, следва да се вземе под внимание, че целта на прикрепянето на Първоинстанционния съд към Съда на Европейските общности и въвеждането на две нива на юрисдикция е, на първо място, да се подобри съдебната защита на индивидуални интереси, по-специално в производства, създаващи необходимостта от задълбочено изследване на сложни факти, и, на второ място, да се поддържа качеството и ефективността на съдебния преглед в правната система на Общността, чрез предоставянето на права на Съда на Европейските общности да се концентрира върху своята основна задача, а именно – да осигури, че при тълкуването и прилагането на правото на Общността се спазва законът.

42. Ето защо структурата на съдебната система на Общността оправдава съществуването, в определени аспекти, на Първоинстанционния съд, който е отговорен за разкриването на фактите и предприемането на самостоятелно проучване на спора, като разполага с относително по-дълъг срок да разследва действия, предизвикващи задълбочено проучване на сложни факти. Все пак, тази задача не освобождава съда на Общността, създаден специално за тази цел, от задължението да спазва разумни срокове при разглеждането на делата пред себе си.

43. Следва също така да се отчитат ограниченията, които са присъщи на производства пред съдебните органи на Общността, свързани по-специално с използването на езици, регламентирано в член 35 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд, както и задължението, залегнало в член 36, параграф 2 от този правилник, да се публикуват съдебните решения на езиците, упоменати в член 1 от Регламент № 1 на Съвета от 15 април 1958 г. за определяне на езиците, които да бъдат използвани в Европейската икономическа общност (ОВ 1958, 17, стр. 59).

44. Освен това, трябва да се поддържа, че обстоятелствата по това дело не са такива да покажат, че ограничения от този вид могат да дадат оправдание за времето, което производството е отнело на Първоинстанционния съд.

45. трябва да се подчертае, доколкото се засяга принципът за разумен срок, че два срока са от значение що се отнася до производствата пред Първоинстанционния съд. Така, около 32 месеца са изтекли между края на писмената процедура и решението да се даде ход на устната процедура. Разбира се, било е решено, с Определение от 13 октомври 1992 г., да се съединят 11-те дела за целите на устната процедура. Трябва да се

отбележи, въпреки това, че в този период никаква друга процедурна организационна мярка или мярка за събиране на сведения не е била приета. В допълнение, 22 месеца са изтекли между приключването на устната процедура и произнасянето на решението на Първоинстанционния съд.

46. Дори ако се вземат под внимание ограниченията, присъщи на делата пред съдебната власт на Общността, разследвания и разисквания с такава продължителност могат да бъдат оправдани само от изключителни обстоятелства. Доколкото не е имало отлагане на производството пред Първоинстанционния съд на основание член 77 и 78 от неговия Процедурен правилник или по друг начин, следва да се заключи, че не съществуват такива обстоятелства по това дело.

47. В светлината на упоменатите по-горе съображения, трябва да се поддържа, въпреки относителната сложност на делото, че производството пред Първоинстанционния съд не отговаря на изискванията относно приключване в един разумен срок.

48. Поради причини от процесуална икономия и с оглед на това да се осигури незабавна и ефективна коригираща мярка относно процедурна нередност от този вид, трябва да се поддържа, че правното основание, в което се твърди за извънредна продължителност на производството, е добре основано за целите на отмяната на оспорваното решение, доколкото то е определило размера на глобата, наложена на ищеца, на 3 милиона ECU.

49. Въпреки това, при отсъствието на каквато и да е индикация, че времетраенето на производството е засегнало неговия изход по някакъв начин, това правно основание не може да има за резултат оспорваното решение да бъде отменено в своята цялост.

Нарушение на принципа за навременност

50. Ищецът поддържа, че Първоинстанционният съд е нарушил общия принцип на правото на Общността, според който се изисква навременно решаване на съдебни производства чрез произнасянето на решение 22 месеца след приключването на устната процедура, полученото се забавяне е такова, че полезността на процедурата е била обезсилена от факта, че съдиите вече не са си спомняли за нея. Той поддържа по същество, че принципът на устно производство изисква навременност при ръководенето на производството. Това, в съответствие с гражданскопроцесуалните и наказателнопроцесуалните кодекси в мнозинството от държавите-членки, включва и задължение за Първоинстанционния съд да разисква, незабавно след съдебното заседание на едно дело, и да се произнесе с решение скоро след това заседание.

51. Комисията оспорва, че принципът за навременно ръководене на процеса, както е тълкуван от ищеца, не съществува в правото на Общността, в резултат на което това правно основание трябва да бъде отхвърлено.

52. Трябва да се отбележи, на първо място, че обратно на твърденията на ищеца при изслушването, нито член 55, параграф 1 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд, нито някоя друга разпоредба от този правилник или от Статута на Съда на Европейските общности предвижда, че решенията на Първоинстанционния съд следва да бъдат произнесени в рамките на определен срок след устната процедура.

53. Също така трябва да се подчертае, че ищецът не е доказал, че продължителността на разискванията е имала някакво въздействие върху изхода от производството пред Първоинстанционния съд, по-специално що се отнася до някакво увреждане на доказателства.

54. При тези обстоятелства искът трябва да бъде отхвърлен като неоснователен.

Нарушение на принципите, приложими при събирането на доказателства

55. Ищецът твърди, че Първоинстанционният съд, на първо място, е използвал неправилен критерий при оценяването на доказателствата в това, че той само е проверил дали Комисията е била установила участието на ищеца в ограничителните споразумения, без да отчита доводите на ищеца, и тогава е нарушил правилата относно сроковете, отхвърляйки, като направени извън срока, искания за представяне на устни доказателства. Чрез проучването само на доводите на Комисията и като е отказал да проучи доказателствата, предложени от ищеца, Първоинстанционният съд не е изпълнил своето задължение да разследва и е нарушил правото на справедлив съдебен процес, както и принципите на свободно оценяване на доказателствата и на ползата от съмнението.

56. Що се отнася до първата точка, ищецът по същество критикува Първоинстанционния съд за това, че не е успял да провери дали фактите, представени от Комисията, биха могли да бъдат отчетени по друг начин, отколкото при съществуването на ограничително споразумение, въпреки че ищецът е представил друго правдоподобно и последователно обяснение.

57. Комисията оспорва, че жалбата фактически представлява искане за преразглеждане на фактите.

58. Доколкото тази жалба не е свързана с фактическите констатации, направени от Първоинстанционния съд, трябва да се отбележи, че когато има спор относно съществуването на нарушение на правилата на конкуренция, на Комисията е възложено да докаже нарушенията, разкрити от нея, и да представи доказателства, които да дадат възможност да се покаже в достатъчна степен съществуването на обстоятелствата, представляващи нарушение.

59. Въпреки това, няма основание да се направи заключение, че Първоинстанционният съд не е разгледал доказателства, представени от ищеца, когато е проучвал тези, представени от Комисията. Ясно е, на първо място, от точки 64 - 67 от оспорваното решение, че, що се отнася до споразумението между ищеца и Tréfilunion, Първоинстанционният съд, на базата на анализ на меморандумите, представени от Комисията, е направи заключението, че Комисията е доказала в достатъчна степен само два от трите заявени случая на концентрации. На следващо място, точки 90 - 92 от оспорваното решение, отнасящи се до споразуменията за квоти и цени с производителите от Бенелюкс, точки 115 - 118, свързани със споразумението между ищеца и Tréfilunion, и точки 131 - 136, отнасящи се до споразуменията за квоти и цени на пазара на Бенелюкс, показват, че Първоинстанционният съд, като е отчел аргументите на ищеца, е предприел проучване на фактите, представени от Комисията, и е стигнал до заключението, че Комисията е доказала в достатъчна степен, че ищецът е участвал във въпросните споразумения.

60. Що се отнася до втората точка, ищецът се оплаква, че Първоинстанционният съд неправилно е изтъквал своя Процедурен правилник, когато е отхвърлил доказателствата, предложени от ищеца, като представени извън срока. Ищецът не отрича, че исканията за представяне на доказателства са били направени за първи път при неговото възражение. От друга страна, той твърди, че доказателствата, представени на етапа на възражението, не са били нито нови, нито извън срока за целите на член 48, параграф 1 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд, доколкото ищецът е предложил в своето възражение да бъдат изслушани свидетели и той да се яви лично с оглед на това да опровергае доказателствата, на които разчита Комисията в своята защита.

61. Ищецът също така поддържа, че задължението за разследване и принципите, ръководещи *inter partes* производства, и този за справедлив процес изискват Първоинстанционният съд да даде съгласие за исканията за представяне на доказателства, освен в някои ограничени случаи, чието съществуване не е било демонстрирано по това дело. Той твърди, че отхвърлянето на неговото искане за представяне на устни показания и за лично явяване е означавало, че доказателствата са били оценени преждевременно, и добавя, че дори и никакви доказателства да не са били предложени, принципът на търсене на обективната истина изисква Първоинстанционният съд, по-специално по производства, които могат да доведат до глоби, да вземе инициативата да разшири разследването си до всички форми на доказателства, които са му на разположение, и да се стреми да събере възможно най-добрите доказателства.

62. Комисията поддържа, че Първоинстанционният съд е действал в съответствие с установената съдебна практика при преценката, че исканията за представяне на доказателства, които са били направени за първи път при възражението, са били внесени със закъснение, и че следователно е трябвало да бъдат посочени причини за закъснението.

63. Най-напред трябва да се вземе под внимание, че за да представи доказателства в подкрепа на своите твърдения, ищецът е поискал в своята искова молба до Първоинстанционния съд да бъде изслушан като свидетел неговия правен съветник г-н Pillmann, и в неговото възражение, че самият ищец следва да се яви лично в качеството на лице, което е юридически оправомощено да го представлява, г-н Müller, и че г-н Broekman, предишният председател на производителите от Бенелюкс, следва да бъде изслушан като свидетел.

64. Ясно е от документите пред Съда, че на своето заседание, проведено на 18 и 24 март 1993 г., Първоинстанционният съд е решил да зададе въпроси към страните. Като взема предвид искането на ищеца да бъде изслушан и като взема предвид четирите телекса от 15 декември 1983 г., 11 януари, 4 март и 4 април 1984 г., ищецът е бил поканен да „посочи точните и фактически причини, които (.....) да опровергават очевидното съдържание на упоменатите документи, както и тези, които общо ги отхвърлят в неговите пледирания”.

65. На своето заседание, проведено на 13 и 17 май 1993 г., Първоинстанционният съд е решил да се снабди със становищата на страните, що се отнася до възможното изслушване на г-н Müller и г-н Broekman като свидетели и до личното явяване на

изслушването на ищите Boël, Steelinter и Tréfilunion в качеството на представители, които са били уведомени за контактите, които са се случили към момента.

66. С писмо от 19 май 1993 г., Комисията се е противопоставила на изслушването на упоменатите по-горе свидетели на основанието, че те са били, във всички случаи, представителите на предприятията, засегнати от решението Ж. На 26 май 1993 г. Първоинстанционният съд е решил да задържи своето решение що се отнася до изслушване на свидетели.

67. В точка 68 от оспорваното решение Първоинстанционният съд е обосновал, че не е имало нужда да изслушва свидетели или да постанови лично явяване на ищеца. В точки 94, 120 и 138 от същото решение Първоинстанционният съд, съгласно член 48, параграф 1 от неговия Процедурен правилник, е отхвърлил исканията за устни показания от свидетели и за явяване на ищеца на основанието, че тези искания за доказателства, направени при възражението, са били извън срока, и ищеца не е пледирал за каквито и да било обстоятелства, които са му попречили да ги представи в своята искова молба.

68. Като взема предвид обстоятелствата, установяването, направено от Първоинстанционния съд по отношение на релевантността на изслушването на показания от г-н Pillmann и г-н Müller що се отнася до споразумението между Baustahlgewebe и Tréfilunion, не може да бъде поставяно под въпрос.

69. Що се отнася до отказа на Първоинстанционния съд да изслуша г-н Müller и г-н Broekman на основанието, че искането за даване на показания е било извън срока, трябва да се отбележи, че член 68, параграф 1 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд урежда, че последният може, по собствена инициатива или по молба на някоя от страните, и след изслушване на страните, да нареди някои факти да бъдат доказани чрез свидетели. Искова молба от една от страните за разпит на свидетел трябва прецизно да изложи кои факти и поради какви причини свидетелят следва да бъде разпитан. Член 44, параграф 1, буква д) от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд регламентира, че молбата трябва да изложи, когато е подходящо, естеството на исканите показания.

70. Когато едно искане за разпит на свидетели, направено в исковата молба, излага прецизно за какви факти и поради какви причини свидетелят или свидетелите трябва да бъдат разпитани, остава за Първоинстанционния съд да прецени уместността на молбата спрямо предмета на спора и нуждата да се разпитат въпросните свидетели.

71. Съгласно член 48, параграф 1 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд страните могат да предложат по-нататъшни доказателства в подкрепа на своите аргументи при отговор или възражение. Те трябва да посочат причини за закъснението при правенето на искането.

72. Така, доказателства при опровергаване и разширяването на исканията за доказателства, представени в отговор на доказателства при опровержение от насрещната страна при нейната защита, не се покриват от времевото ограничение, предвидено в член 48, параграф 1 от Процедурния правилник. Тази разпоредба се отнася до искания за нови доказателства и трябва да бъде разглеждана в светлината на член 66, параграф 2, който изрично предвижда, че доказателства могат да бъдат представяни при опровержение и предишни доказателства могат да бъдат разширени.

73. Все пак, що се отнася до исканията в това дело за устни свидетелски показания от г-н Broekman и явяването на самия ищец, необходимо е само да се отбележи, че е ясно от документите пред Съда, че доказателствата, на които е разчитала Комисията в своята защита, са вече били упоменати в нейното решение и в изложението на възраженията или в приложенията към тях и са били представени от самия ищец в приложение 3 към неговата искова молба до Първоинстанционния съд. По същия начин, що се отнася до изявленията на г-н Müller на изслушването пред Комисията на 24 ноември 1987 г., към което се отнася Първоинстанционния съд в точки 92 и 135 от оспорваното решение, е установено, че те са отразени в протокола от това заседание, което също е представено от самия ищец в приложение 9 към неговата искова молба до Първоинстанционния съд.

74. Следователно, трябва да се поддържа, че исканията г-н Broekman да бъде разпитан като свидетел и да бъде разрешено на ищеца да се яви лично в качеството на служител, юридически оправомощен да го представлява, г-н Müller, не могат да се считат за искане за представяне на доказателства при опровержение и че ищецът е бил в позицията да направи тези искания в своята искова молба до Първоинстанционния съд.

75. При тези обстоятелства Първоинстанционният съд е бил прав да счете, че представените искания за доказателства при възражението са били извън срока, както и при отказването им на основание, че ищецът не е дал причини за закъснението при представянето им.

76. Освен това, аргументът на ищеца, че Първоинстанционният съд е нарушил задължението си да разследва възложеното му, трябва да бъде отхвърлен, доколкото е общо основание, че последният е приел процедурни организационни мерки за улесняване на събирането на доказателства и за изясняване на аргументите на страните, в съответствие с член 64, параграф 2 от своя Процедурен правилник.

77. На последно място, трябва да бъде подчертано, че от Първоинстанционния съд не може да бъде изисквано да призовава свидетели по своя инициатива, доколкото член 66, параграф 1 от неговия Процедурен правилник изяснява, че той трябва да предпише такива мерки за събиране на сведения, доколкото счита за подходящо, посредством определение, посочващо фактите, които да бъдат доказани.

78. Следователно, искът относно това, че Първоинстанционният съд е нарушил правилата за доказателствата, трябва да бъде отхвърлен.

Нарушение на правото да се обсъдят определени документи

79. Ищецът твърди, че Първоинстанционният съд е нарушил правата на защитата, като е отказал да приеме нейното искане всички документи в административната процедура да бъдат представени, въпреки че правото на достъп до досието произтича от фундаментален принцип на правото на Общността, който трябва да се спазва при всякакви обстоятелства. По този начин Комисията е задължена да осигури на предприятия, участващи в производство по член 85, параграф 1 от Договора, достъп до всички документи, независимо дали са в полза или не за тях, събрани в процеса на разследването. Тези принципи също така се прилагат в производствата пред Първоинстанционния съд, където документи, които биха могли да са приложими към делото на ищеца, не са били разкрити пред него в административната процедура. Във

всеки случай ищецът счита, че Първоинстанционният съд не е имал право да отхвърли неговото искане за представяне на документи на основание, че не е демонстрирал по никакъв начин, че тези документи са приложими към делото. Една страна и нейните съветници не могат да преценяват важността на документ за делото на тази страна, докато те не се запознаят с неговото съществуване и съдържание.

80. Освен това, ищецът поддържа, че Първоинстанционният съд е нарушил правото на справедлив процес като е отказал да постанови представянето на документи, отнасящи се до германския структурен кризисен картел.

81. Комисията заявява, че, що се отнася до искането за достъп до всички процедурни документи, Първоинстанционният съд е бил прав да поддържа, че ищецът не е представил нищо, за да демонстрира, че тези документи са били приложими към неговото дело. Що се отнася до документите, свързани със структурния кризисен картел, процедурна нередност от този вид не може да формира предмет за обжалване, доколкото тя не е такава, че да накърни интересите на ищеца, и включва разширяване на предмета на спора, внесен в Първоинстанционния съд, и следователно е недопустима в едно обжалване.

82. На първо място, що се отнася до възражението за недопустимост, повдигнато от Комисията, необходимо е единствено да се каже, че, на първо място, въпросът дали съществуването на германски структурен кризисен картел е повлияло на решението, е бил оспорен пред Първоинстанционния съд, и, на второ място, ищецът твърди пред Съда, че кризисният картел е повлиял най-малко на размера на наложените глоби. Съответно, по тази точка, не стои въпрос за разширяването на предмета на спора, отнесен към Първоинстанционния съд. Следователно искът, основан на упълномощаването да се разгледат документите относно кризисния картел, е допустим.

83. На следващо място, що се отнася до достъпа до документи, ясно е от точка 23 от оспорваното решение, че Комисията, по време на административната процедура, е разкрила на ищеца документите, които са били с пряко или непряко отношение към него, отделно от тези, които са били поверителни, като в същото време е припомнила на ищеца, че за подготовката на неговите съображения той е имал правото, след като е упълномощен, да проучи други документи, държани от Комисията.

84. Ясно е от точка 28 от оспорваното решение и от документите пред Съда, че новоназначеният адвокат на ищеца е поддържал пред Комисията, че той все още е бил оправомощен да разгледа досието след приемането на решението. Кореспонденцията, разменена между страните, показва, че Комисията е припомнила на ищеца, че тя му е препратила, като приложение към изложението на възражения, документите, на които последното е основано. С факс от 11 октомври 1989 г. Комисията е изпратила списък на всички документи в досието, които са били свързани с ищеца, и е предложила да изпрати тяхно копие. Като следва това предложение, ищецът, с факс от 16 октомври 1989 г., е поискал, на първо място, да му се изпратят доклада и досието относно проверката, проведена на 6 и 7 ноември 1985 г. в неговите служебни помещения, и това относно проверката, проведена на същите дати в служебните помещения на Fachverband Betonstahlmatten, и, на второ място, също така да му бъде разрешено да разгледа протоколите и други документи, посредством които Bundeskartellamt е информирал Комисията за съществуването в Германия на структурен кризисен картел. Въпреки това Комисията не е реагирала на искането, докато исковата молба е била заведена.

85. В своята искова молба ищецът по тази причина е поискал Първоинстанционният съд да нареди на Комисията да му позволи да разгледа а) всички процедурни документи, които го засягат, б) всички документи, кореспонденция, протоколи и меморандуми, свързани с доклада на Bundeskartellamt до Комисията за съществуването на структурен кризисен картел, и в) всички документи, книжа, протоколи и меморандуми относно тройните преговори между Комисията, Bundeskartellamt и представителите на членовете на германския структурен кризисен картел.

86. Първоинстанционният съд е счел, както е отбелязано в точка 33 от оспорваното решение, че е било считано, че ищецът е изискал процедурна организационна мярка, както е предвидено в член 64, параграф 3, буква г) от Процедурния правилник.

87. В точка 34 от оспорваното решение Първоинстанционният съд е отхвърлил искането за достъп до досието на Комисията на основание, че ищецът не е отрекъл получаването, по време на административната процедура пред Комисията, на всички документи от досието, които са се отнасяли пряко или непряко до него, и върху които изложението на възражения е било основано, и че той не е представил никакви доказателства, които да покажат, че други документи са били приложими в неговата защита. Съответно, той е счел, че на ищеца е била предоставена възможността да представи, както е пожелал, своите виждания по всички възражения, направени от Комисията срещу него в изложението на възражения, което е било адресирано до него, и по доказателствата, подкрепящи тези възражения, упоменати от Комисията в изложението на възражения или в приложенията, и че, съобразно с това, правата на защитата са били защитени. Първоинстанционният съд е заключил, че и при подготовката на исковата молба, и при производството пред Първоинстанционния съд адвокатите на ищеца са имали възможността да проучат законността на решението при пълно познаване на обстоятелствата и в пълнота да се погрижат за защитата на ищеца.

88. В точка 35 от оспорваното решение Първоинстанционният съд също така е отхвърлил искането за представяне на документи относно германския структурен картел на основание, че ищецът не е твърдял, че като не е имал такива документи на разположение, той не е бил в състояние да се защитава срещу възраженията, повдигнати срещу него, и че той не е изтъкнал никакви доказателства, които да покажат как такива документи биха могли да допринесат за разрешаването на спора. Първоинстанционният съд е добавил, че при всеки случай доказателствата нямат връзка с предмета на производството.

89. В това отношение трябва да се отбележи, че достъпът до досието при дела в областта на конкуренцията е предназначен, по-специално, да даде възможност на адресатите на едно изложение на възражения да се запознаят с доказателствата в досието на Комисията така, че те да могат да изразят техните виждания ефективно на базата на тези доказателства по отношение заключенията, достигнати от Комисията в нейното изложение на възражения (Решения от 9 ноември 1983 г. по дело Michelin/Комисия, 322/81, Recueil, стр. 3461, точка 7; от 13 февруари 1979 г. по дело Hoffmann-La Roche/Комисия, 85/76, Recueil, стр. 461, точки 9 и 11; и от 6 април 1995 г. по дело BPB Industries и British Gypsum/Комисия, C-310/93 P, Recueil, стр. I-865, точка 21).

90. Въпреки това, обратно на твърдението на ищеца, общият принцип на правото на Общността, ръководещ правото на достъп до досието на Комисията, не се прилага като

такъв при съдебни производства, в които последните са ръководени от Статута на Съда на Европейските общности и от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд.

91. Съгласно член 21 от Статута на Съда на Европейските общности, Съдът на Европейските общности може да изиска от страните да представят всички документи и да дадат цялата информация, която той счита за желана. Член 64, параграф 1 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд гласи: „делта на процесуално-организационните действия е при възможно най-добри условия да се осигури подготвянето на делата за разглеждане, развитието на производствата и решаването на споровете.”

92. Съгласно член 64, параграф 2, букви а) и б) от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд, целта на процесуално-организационните действия е, по-специално, да осигурят ефективното развитие на писмената и устната фаза от производството и да улеснят събирането на доказателства и да определят въпросите, по които страните трябва да представят допълнителни доводи или които изискват събиране на доказателства. Съгласно член 64, параграф 3, буква г) и параграф 4 тези мерки могат да бъдат предложени от страните на всеки етап от процедурата и може да се състоят в искане за представяне на документи или каквито и да е книжа, свързани с делото.

93. Следва, че ищецът е имал правото да поиска Първоинстанционният съд да нареди на насрещната страна да представи документи, които са били в нейно притежание. Въпреки всичко, да се даде на Първоинстанционния съд възможност да установи дали е било подходящо за правилното провеждане на процедурата да постанови представянето на определени документи, страната, изискваща представянето, трябва да идентифицира исканите документи и да снабди Съда най-малко с минимална информация, показваща полезността на тези документи за целите на производството.

94. Трябва да се поддържа, че е ясно от оспорваното решение и от документите пред Първоинстанционния съд, че, въпреки че Комисията му е изпратила списък на всички документи в досието, които го засягат, ищецът не е идентифицирал в достатъчна степен, в своето искане към Първоинстанционния съд, документите в досието, чието представяне е търсил. Що се отнася до документите относно германския структурен кризисен картел, въпреки че ищецът е критикувал Комисията за решението Ж, че неговото участие в картела е било утежняващ фактор, той, въпреки това, не е дал каквато и да е информация относно това как поисканите документи биха могли да бъдат полезни за него.

95. Първоинстанционният съд затова е бил прав, в точки 34 и 35 от оспорваното решение, да отхвърли искането за представянето на документи. Съответно, това правно основание трябва да бъде отхвърлено като неоснователно.

Правните основания за нарушение на член 85, параграф 1 от Договора

Определяне на граници на пазара

96. Ищецът поддържа, че Първоинстанционният съд не е предоставил задоволително изложение на мотивите в частта от решението, отнасящо се до дефинирането на съответния пазар. Той твърди, по-специално, обратно на това, което Първоинстанционният съд е изложил в точки 38 и 40 от оспорваното решение, че никога

не е твърдял при съдебното заседание, че би могъл да произвежда стандартна мрежа на своите машини или че каталожната мрежа и стандартната мрежа били взаимозаменяеми. При тези обстоятелства пазарът не би могъл да бъде дефиниран като включващ и двата типа мрежа.

97. Комисията счита, че с това правно основание ищецът се опитва да получи от Съда на Европейските общности преглед на фактическите констатации, направени от Първоинстанционния съд.

98. Трябва да се отбележи, че, доколкото в това правно основание се твърди за непълно изложение на мотивите в оспорваното решение, тя е допустима в едно обжалване.

99. В тази връзка, необходимо е единствено да се каже, че Първоинстанционният съд, при определянето на съответния пазар, е отбелязал в точка 39 от оспорваното решение, че цените на стандартна мрежа и на мрежа Listenmatten не са били много далеч една от друга. Той също така е установил, в точка 40 от оспорваното решение, че е станало ясно в съдебното заседание, че използването на стандартна мрежа на някои строителни обекти, където мрежи по поръчка е било нормално да бъдат използвани, е било фактически възможно, където цената на стандартна мрежа е била толкова ниска, че основният изпълнител би могъл да бъде подсигурен със значителни спестявания, покриващи допълнителните разходи и компенсиращи техническите недостатъци, произтичащи от смяната на материала, и че такава една ситуация е съществувала за част от периода, обхванат от споразуменията.

100. Първоинстанционният съд затова е обяснил, съгласно изискуемите правни стандарти, мотивите, поради които обстоятелства, свързани с ценовите нива, биха могли да насърчат икономически оператори да използват стандартна мрежа, вместо каталожна мрежа, като по този начин дефинира един пазар като общ за двата продукта.

101. Това правно основание, в която се твърди за неправилно изложение на мотивите, свързани с определянето на пазара, трябва следователно да бъде отхвърлено като неоснователно.

Споразуменията между ищеца и Tréfilunion

102. Ищецът поддържа, че оспорваното решение не разкрива мотивите, поради които споразуменията, сключени с Tréfilunion, са конституирали нарушение на член 85, параграф 1 от Договора, и критикува Първоинстанционния съд за това, че не е квалифицирал фактите в светлината на условията, изложени в тази разпоредба.

103. В подкрепа на това правно основание ищецът твърди, че Първоинстанционният съд, на първо място, не е проучил аргумента, че ангажиментът на Tréfilunion да не подаде жалба до Комисията относно германския структурен картел не е представлявал ограничение на конкуренцията, и, на второ място, не е постановил дали ангажиментът на ищеца да не изнася каталожна мрежа за Франция за два или три месеца е бил в състояние да произведе такова едно ограничение или осезателно да засегне търговията между държавите-членки.

104. Комисията счита, че Първоинстанционният съд правилно е определил въпросните факти, като ги е разглеждал ги в светлината на приложимото правило.

105. В тази връзка следва да бъде отбелязано, че в точка 63 от оспорваното решение Първоинстанционният съд е констатирал, че решението е поддържало, че ищецът е бил ангажиран „в общо съгласуване на интереси с Tréfilunion да се ограничи взаимното проникване на техни продукти в Германия и Франция”. Това съгласуване на интереси е било изразено по три начина: (1) Tréfilunion не би подала жалба до Комисията срещу германския структурен кризисен картел; (2) цеховете на ищеца в Gelsenkirchen не биха изнасяли каталожна мрежа за Франция за период от два до три месеца; (3) двете страни са се споразумели да извършват своя бъдещ износ според квоти.

106. На основата на анализ на два вътрешни меморандума, съставени на 16 юли 1985 г. от г-н Marie и на 27 август 1985 г. от г-н Müller, Първоинстанционният съд е стигнал до извода, че Комисията е установила, съгласно изискуемите правни стандарти, ангажимента на Tréfilunion да не подава жалба срещу германския структурен кризисен картел и предприятието на ищеца да не изнася каталожна мрежа за Франция за период от два до три месеца. От друга страна, Първоинстанционният съд е поддържал, че Комисията не е била установила, съгласно изискуемите правни стандарти, съществуването на споразумение, предназначено да направи техния бъдещ износ предмет на квоти.

107. Трябва да се подчертае, че Първоинстанционният съд приема гледната точка, в точка 64 от оспорваното решение, че ангажиментът на г-н Marie да не подава жалба срещу германския структурен кризисен картел следва да бъде разгледан като курс на поведение към един конкурент, което е било последвано в замяна от отстъпки от този конкурент, формирайки по този начин част от споразумение в нарушение на член 85, параграф 1 от Договора.

108. Като поддържа, че ангажиментът и съгласието на ищеца да не изнася каталожна мрежа за Франция за два до три месеца са формирали част от общо съгласуване на интереси относно реципрочното проникване на техни продукти в Германия и във Франция, Първоинстанционният съд е имал право да стигне до извода, че Комисията не е направила грешка, като е счела, че ищецът е взел участие в рестриктивно споразумение в противоречие с член 85, параграф 1 от Договора.

109. В отсъствието на каквито и да е доказателства, които да покажат очевидна грешка на преценката от страна на Първоинстанционния съд, това правно основание трябва да бъде отхвърлено като неоснователно.

Споразуменията за квоти и цени на пазара на Бенелюкс и, с производителите от Бенелюкс, за германския пазар

110. Ищецът поддържа, че Първоинстанционният съд неправилно е приложил член 85, параграф 1 от Договора като не е взел под внимание важни доказателства, представени пред него, и изтъква, че Първоинстанционният съд е игнорирал факта, че служители на ищеца са участвали в срещи на производители само като представители на компаниите, въввлечени в структурния кризисен картел или Fachverband Betonstahlmatten, а не като представители на ищеца. Той добавя, що се отнася до пазара на Бенелюкс, че мотивите, дадени в решението на Съда, са противоречиви, доколкото едно просто участие в среща, на която други предприятия са сключили ценово споразумение, не може да конституира

нарушение на член 85, тъй като предприятието само по себе си не разпространява продуктите, обхванати от споразумението.

111. Комисията счита, че жалбите, направени от ищеца, имат за цел да предизвикат оценката на Първоинстанционния съд на доказателствата, представени пред него, което не представлява, освен ако значението на такива доказателства не е било изопачено, правен въпрос, подлежащ на преглед пред Съда на Европейските общности. Тя добавя, че никакво такова изопачаване не е било доказано. На последно място тя поддържа, че мотивите, дадени в решението на Първоинстанционния съд, не са противоречиви.

112. В тази връзка трябва да се отбележи, както е посочено от генералния адвокат в точка 200 и 246 от неговото становище, че ищецът по същество не прави нищо повече от това да възпроизведе дълги пасажии от отговорите, които е дал на въпросите, поставени му от Първоинстанционния съд, като съобразно с това стига до заключението, както го е направил пред Първоинстанционния съд, че въпросните документи показват, че г-н Müller е действал като представител на Fachverband Betonstahlmatten и на надзорния съвет на германския структурен кризисен картел, а не като председател на борда на директорите на ищеца.

113. Трябва да се отбележи, че е ясно от член 168а от Договора, член 51 от Статута на Съда на Европейските общности и член 112, параграф 1, буква в) от Процедурния правилник, че една жалба трябва прецизно да посочва оспорваните елементи на решението, което ищецът цели да бъде отменено, а също така и правните аргументи, специално предявени в подкрепа на жалбата. Това изискване не е удовлетворено от една жалба, която се ограничава да повтаря или възпроизвежда дума по дума правните пледоарии и аргументите, представени преди това в Първоинстанционния съд, вкл. тези, основаващи се на факти, изрично отхвърлени от него. Такава една жалба в реалността е равнозначна на нищо повече от искане на преразглеждане на иска, заведен пред Първоинстанционния съд, което Съда на Европейските общности няма юрисдикция да предприеме. (определение по дело San Marco/Комисия, посочено по-горе, точки 36 - 38).

114. Дори и там, където жалбата не повтаря или възпроизвежда предишни правни основания и аргументи, тя фактически е предназначена да осигури преразглеждане на оценката на фактите, направено от Първоинстанционния съд.

115. От това следва, че тези правни основания трябва да бъде обявена за недопустими.

Неприлагане на Регламент № 67/67 към договорите за изключителни права за разпространение

116. Според ищеца, Първоинстанционният съд не е показал, че договорите за изключителни права за разпространение, сключени между, от една страна, ищеца, и, от друга страна, Bouwstaal Roermond BV и Arbed SA afdeling Nederland, са включвали каквато и да е забрана за паралелен внос, и не е изразил никакво виждане относно търпимостта на Комисията към тези договори, които са Ж били изпратени, когато стоманодобивната индустрия на Люксембург и Saarland е била реорганизирана.

117. Комисията поддържа, че аргументът относно отсъствието на каквато и да е забрана за паралелен внос се сблъсква с фактическите констатации на Първоинстанционния съд

и аргументът за търпимостта, показана от Комисията към въпросните договори, представлява нова молба.

118. Аргументът на ищеца, че не е било демонстрирано, че договорите, които е сключил с Bouwstaal Roermond BV и Arbed SA afdeling Nederland, са включвали забрана за паралелен внос, трябва да бъде отхвърлен, доколкото, както е отбелязано от генералния адвокат в точки 210 - 223 от неговото становище, той има за цел да постави под въпрос фактическите констатации, направени от Първоинстанционния съд.

119. Що се отнася до аргумента на ищеца, че Първоинстанционният съд не е изразил мнение относно търпимостта на Комисията към въпросните договори, трябва да бъде заявено, както е отбелязано от генералния адвокат в точки 228 - 232 от неговото становище, че аргументите, представени по този въпрос пред Първоинстанционния съд, не са били нищо повече от неprecizни твърдения, които не са били потвърдени по никакъв начин. Следователно, Първоинстанционният съд не може да бъде критикуван за това, че не е изразил мнение по тях.

120. Следователно, това правно основание трябва да бъде отхвърлено.

Правните основания, в които се твърди за нарушение на член 15 от Регламент № 17

121. Възможността за налагане на глоби за нарушения на член 85, параграф 1 от Договора е изрично регламентирана в член 15, параграф 2 от Регламент № 17, съгласно който:

„Комисията може с решение да наложи на предприятия или сдружения на предприятия глоби в размер от 1000 до 1 милион разчетни единици, или по-голяма сума, но не превишаваща 10 % от оборота за предходната стопанска година на всяко от предприятията, участващи в нарушението, когато, умишлено или по непредпазливост:

а) те нарушават член 85, параграф 1...

б) ...

При определяне размера на глобата се взема предвид както тежестта, така и продължителността на нарушението.”

122. На първо място, ищецът се оплаква, че Първоинстанционният съд е допуснал правна грешка в своята оценка на смекчаващите и утежняващите обстоятелства около нарушенията. В своето твърдение Първоинстанционният съд погрешно е счел, че Комисията е извършила индивидуално изследване на критериите за определяне на тежестта на нарушенията. Ищецът твърди по-специално, че Комисията и Първоинстанционния съд са третирали неговото участие в структурния кризисен картел като утежняващо обстоятелство за целите на определянето на глобата. Още повече, глобата, наложена на ищеца, е непропорционална, доколкото някои смекчаващи обстоятелства не са били взети предвид.

123. Комисията отговаря, че това оплакване е недопустимо, доколкото то включва повтаряне на аргументи, на които се е разчитало от ищеца пред Първоинстанционния съд. Що се отнася до германския структурен кризисен картел, Комисията счита, че

Първоинстанционният съд е предоставил мотиви защо изборът, направен в решението Ж да не третира неговото съществуване като смекчаващ фактор по делото на ищеца, е бил обоснован.

124. На второ място, ищецът твърди, че не е било взето под внимание неговото незнание за незаконността на германския структурен кризисен картел и за предприетите действия за неговата защита.

125. По този въпрос Комисията счита, че жалбата следва да бъде недопустима, доколкото е направена за първи път при обжалването.

126. На последно място, ищецът цели, алтернативно, намаляване на глобата до разумен размер.

127. Комисията поддържа, че не Съда на Европейските общности трябва да замени своята оценка, въз основа на справедливостта, с тази на Първоинстанционния съд.

128. На първо място, трябва да се има предвид, че Първоинстанционният съд сам има юрисдикция да проучи как, във всяко едно дело, Комисията е оценила тежестта на незаконното поведение. При обжалване, целта на прегледа от Съда на Европейските общности е, на първо място, да проучи в каква степен Първоинстанционният съд е взел предвид, от гледна точка на правото, всички съществени фактори, за да оцени тежестта на определено поведение в светлината на член 85 от Договора и член 15 от Регламент № 17 и, на второ място, да разгледа дали Първоинстанционният съд е отговорил в рамките на достатъчните правни стандарти на всички аргументи, повдигнати от ищеца с оглед на това глобата да бъде отменена или намалена (вж. по последния въпрос, Решение от 17 юли 1997 г. по дело *Ferriere Nord/Комисия*, C-219/95 P, *Recueil*, стр. I-4411, точка 31).

129. Що се отнася до твърдяната непропорционална същност на глобата, трябва да се вземе под внимание, че не трябва Съда на Европейските общности, когато се произнася по правни въпроси в контекста на едно обжалване, да замени, въз основа на справедливостта, своята собствена оценка за тази на Първоинстанционния съд, който упражнява своята неограничена юрисдикция да се произнася по размера на глоби, налагани на предприятия за нарушения на правото на Общността (вж. посочените по-горе решения по дело *BPB Industries* и *British Gypsum/Комисия*, точка 34, и по дело *Ferriere Nord/Комисия*, точка 31). Тази жалба трябва затова да бъде обявена за недопустима, доколкото тя цели общо преразглеждане на глобите или, алтернативно, глобата да бъде намалена до разумен размер. Същото се отнася до жалбата, която не е направена от ищеца пред Първоинстанционния съд, отнасяща се до твърдяното негово незнание за незаконната същност на поведението, предназначено да защити германския структурен кризисен картел, както е отбелязано от генералния адвокат в точка 286 от неговото становище.

130. Що се отнася до въпроса за това, че не са взети предвид смекчаващите и утежняващите обстоятелства, нужно е само да се отбележи, на първо място, че оспорваното решение обобщава нарушенията, извършени от ищеца, и изброява неговите деяния и роля при съставянето или изпълнението на всяко от споразуменията.

131. Първоинстанционният съд тогава е счел, в точка 146 от оспорваното решение, че решението, разгледано като цяло, е снабдило ищеца с информацията, необходима за

него да идентифицира различните нарушения, за които е бил подведен под отговорност, заедно със специфичните особености на неговото поведение, и по-специално, информация относно продължителността на неговото участие в различни нарушения. Първоинстанционният съд също така е разкрил, че в своята правна оценка в решението си, Комисията е изложила различни критерии, по които е преценила тежестта на нарушенията, вменени на ищеца, и различните обстоятелства, които са смекчили икономическите последици от нарушенията.

132. Освен това, що се отнася до утежняващите обстоятелства, вменени на ищеца, Първоинстанционният съд е разкрил, в точка 149 от оспорваното решение, че ищецът по никакъв начин не се е противопоставил на доказателствата, представени от Комисията за неговата активна роля в споразуменията. Както генералният адвокат отбелязва в точка 268 от своето становище, Първоинстанционният съд се е позовал на определени пасажии от решението, описващи поведението от страна на ищеца, което е обосновало по-голяма строгост при определяне на наложеното наказание. В тези подробни обяснения Комисията е поставила ударение на факта, че ищецът е бил движеща сила при извършването на нарушенията, и на въвличането на г-н Müller в неговото тройно качество на директор на предприятието на ищеца, на лице, правно упълномощено да представлява германския структурен кризисен картел, и на председател на Fachverband Betonstahlmatten. В точка 207 от решението Комисията е заявила, че най-високите глоби следва да бъдат наложени на предприятията, чието управление е заемало висши постове в търговските сдружения като Fachverband Betonstahlmatten.

133. Що се отнася до констатацията, че ищецът е участвал в структурния кризисен картел, трябва само да бъде заявено, че, доколкото ищецът е бил наказан, поради споразумения, които не са били неразривно свързани с учредяването на картела и са били предназначени да защитят германския пазар срещу неконтролиран внос от други държави-членки, Първоинстанционният съд е имал пълното право, според закона, да заключи, че съществуването на този оторизиран картел не би могло да бъде счетено като общо смекчаващо обстоятелство във връзка с това действие на ищеца, който е придобил определена отговорност в тази връзка, поради функциите, упражнявани от неговия директор.

134. На последно място, що се отнася, по-специално, до съществуването на смекчаващи обстоятелства, ищецът поддържа, че Първоинстанционният съд не е взел предвид различни обстоятелства от този вид. Така той критикува Комисията и Първоинстанционния съд за основаването на наложената му глоба върху общия оборот, вместо чрез отнасяне към оборота, произтичащ от споразуменията. Ищецът също така твърди нарушение на принципа за равно третиране, поради причина на неестествено високото равнище на наложената му глоба, в сравнение с други глоби. Ищецът също така възразява срещу факта, че Първоинстанционният съд е взел предвид неговия пазарен дял на германския пазар при определянето на размера на глобата, на основанието, че финансовите ресурси на едно предприятие не са непременно пропорционални на неговата позиция на пазара.

135. В тази връзка трябва да се отбележи, че Първоинстанционният съд е посочил, в точка 158 от оспорваното решение, че Комисията не е взела предвид общия оборот, направен от ищеца, а само оборота в сферата на стоманената електрозаварена мрежа в Общността от шест държави-членки и не е надхвърлила тавана от 10 %; следователно, с

оглед на тежестта и продължителността на нарушението, Първоинстанционният съд е приел виждането, че Комисията не е нарушила член 15 от Регламент № 17.

136. Първоинстанционният съд е приел гледната точка, в точка 160 от оспорваното решение, по отношение на определянето на размера на глобата като 3,15 % от оборота, че в случая на ищеца, по отношение на който не са съществували смекчаващи обстоятелства, от друга страна е констатирано, че е имало утежняващо обстоятелство – както в случая на Tréfilunion – произтичащо в резултат от броя и обхвата на нарушенията, открити срещу него.

137. Подходящо е, на следващо място, да се прецени дали Първоинстанционният съд с основание е взел предвид пазарния дял на ищеца на германския пазар, когато е разкрил, в точка 147 от оспорваното решение, че Комисията правилно е отказала да третира като смекчаващо обстоятелство, в случая на ищеца, факта, че той не е принадлежал към мощно икономическо дружество, на основание, че той е предприятието, което е държало дотогава най-големия дял от германския пазар.

138. В тази връзка трябва да се отбележи, че факторите, на основата на които тежестта на едно нарушение може да бъде оценявана, може да включват обема и стойността на стоките, по отношение на които е било извършено нарушението, и размера и икономическата сила на предприятието и, вследствие от това, въздействието, което предприятието е било в състояние да упражни върху пазара (вж. Решение от 7 юни 1983 г. по съединени дела *Musique Diffusion française* и др./Комисия, 100/80 - 103/80, *Recueil*, стр. 1825, точка 120).

139. От това следва, че е допустимо, за целите на определяне на глобата, да се вземат предвид както общия оборот на предприятието, което представлява една индикация, макар и приблизителна и не перфектна, за размера на предприятието и неговата икономическа сила, така и пропорцията на този оборот, изчислена за стоките, по отношение на които е било извършено нарушението, което дава индикация за мащаба на нарушението (решение по дело *Musique Diffusion française* и др./Комисия, посочено по-горе, точка 121). Въпреки че пазарните дялове на предприятието не могат да бъдат решаващ фактор, за да се направи заключение, че едно предприятие принадлежи към мощно икономическо дружество, те са, въпреки всички, приложими при установяването на въздействието, което то може да упражни върху пазара.

140. Съответно, тази жалба трябва да бъде отхвърлена.

Последиците от отмяната на оспорваното решение в частта, в която то определя размера на глобата

141. Като взема предвид всички обстоятелства по делото, Съдът счита, че сумата от 50 000 ECU представлява разумно удовлетворение за извънредната продължителност на производството.

142. Следователно, доколкото оспорваното решение трябва да бъде отменено в частта, в която то определя глобата (вж. точка 48 от настоящото решение), Съдът на Европейските общности, като произнася окончателно решение, в съответствие с член 54 от своя Статут, определя тази глоба на 2 950 000 ECU.

143. За останалото жалбата е отхвърлена.

По съдебните разноси

144. Съгласно член 122 от Процедурния правилник, когато една жалба е основателна и Съдът се произнася с окончателно решение по делото, той трябва да постанови решение относно съдебните разноси. Съгласно член 69, параграф 2, който е приложим към обжалванията по силата на член 118, на загубилата делото страна се присъжда да заплати разноските, ако това е било поискано от спечелилата делото страна. Въпреки това, съгласно член 69, параграф 3, Съдът може да разпредели разноските или да реши всяка страна да понесе направените от нея разноси, ако всяка от страните е загубила по едно или няколко от предявените основания. Тъй като Комисията е загубила по една точка, а ищецът е загубил по останалите, ищецът трябва да се осъди да заплати собствените си разноси и три четвърти от тези на Комисията.

По изложените съображения Съдът реши:

1. Отменя точка 2 от Решението на Първоинстанционния съд от 6 април 1995 г. по дело Baustahlgewebe/Комисия (Т-145/89), доколкото той определя размера на глобата, наложена на ищеца, на 3 милиона ECU.

2. Определя размера на глобата, наложена на ищеца, на 2 950 000 ECU.

3. За останалото, отхвърля жалбата.

4. Осъжда ищеца да заплати собствените си разноси и три четвърти от разноските на Комисията.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 17 декември 1998 година.

Подписи